

RESSÒ DE LA PARAULA

Entre el cel i la terra

Per camins misteriosos de la Providència (alguns parlen de «casualitats») he tingut contacte amb un sacerdot missioner, operari diocesà, Carlos Comendador, que treballa al centre Mchungaji Mwema, un seminari a Lubumbashi (República Democràtica del Congo). Un altre germà en situació límit i, per això, testimonial. Va tenir la feliç idea de fer uns senzills calendaris per a convidar a la pregària pels capellans i per les vocacions sacerdotals. Va aprofitar aquell famós manuscrit medieval, que, encapçalat pel títol «Un sacerdot ha de ser...», anava descrivint totes les antinòmies i els contrastos, que configuren i exornen l'ideal de sacerdot. Així dedicava cada mes un dibuix a expressar el missatge d'una frase d'aquest escrit. El conjunt aixeca un desig il·lusionat d'ésser així, encara que barrejat amb un sentiment d'imptència: «Senyor, qui pot assolir aquesta perfecció?».

El manuscrit comença:

«El sacerdot ha de ser (un home)
en tensió vers les coses de dalt,
els peus a terra,
fet per l'alegria,
conexedor del sofriment,
aliè a tota ambició»

Viure entre la terra i el cel, en tensió entre la felicitat albirada i els límits experimentats al present, no és una condició exclusiva del sacerdot. Així vivim tots els creients i tot el Poble de Déu. Però el sacerdot ha lliurat la seva vida per a servir el cel als seus germans de la terra. La seva presència, la seva paraula i les seves accions a la litúrgia i a la vida comunitària són oferriments de glòria als seus germans, que caminen afeixugats pel pes i els treballs d'aquesta història. El que passa és que, per fer-ho, li cal estar sempre molt a prop (dintre mateix) d'aquest món, per tal que els seus germans puguin acollir el tresor que ell els ofereix. Ha de ser, per això, «especialista en les coses de Déu, i alhora especialista en humanitat».

Així mateix, el sacerdot, com tothom, està fet per a l'alegria, doncs tots tenim el nostre destí en el cel. Però el que volem dir és que el sacerdot ha de ser particularment capaç d'alegria, precisament perquè està en tensió vers el cel i serveix la glòria als homes. La qual cosa no el priva de sofrir, ans al contrari, ha de conèixer, patir i compadir el sofriment, perquè el cel és precisament el lloc de la compassió.

- L'alegria ha de ser l'estat habitual de l'existència del sacerdot: ell viu «penjat» de la glòria.
- Les llàgrimes causades per les contradiccions pròpies i dels seus germans, mai li podran arrabassar la pau.
- En tot cas, aquesta tensió li farà créixer vers... la pobresa.

El sacerdot sap per experiència que no es pot viure de la glòria del cel i servir-la als homes, si no és des de la pobresa. Tota mena d'ambició, enveja o cobejança, com que són mentida i contràries a la glòria, només fan que causar tristesa. Per això la pobresa és la forma pròpia del cel a la terra, és a dir, de l'alegria en la història.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Benet XVI prega davant el Sant Llenç de Torí

► El Sant Pare, el diumenge 2 de maig, va fer un viatge de 24 hores a la ciutat de Torí, durant el qual, com mostra la foto, pregà davant el Sant Llenç exposat del 10 d'abril al 23 de maig a la catedral torinesa. Benet XVI qualificà el Sant Llenç, que segons la tradició embolcallà el cos de Jesucrist, com «una extraordinària icona que ens porta un missatge d'esperança, que la mort no té la darrera paraula en la nostra vida i en la història del món». El Sant Pare també presidí una missa a la plaça de Sant Carles a la que hi assistiren 50.000 persones, i va mantenir dues trobades més: una amb els joves cristians i una altra amb els malalts.

GLOSSA

L'hora d'apropar-se a la taula

Temps de primeres comunions. Són molts els infants que en aquests dies s'apropen a la taula de Jesús per rebre'l per primera vegada. Quants esforços dels pares, dels preveres, dels catequistes, de les comunitats i dels mateixos infants per avançar en el camí del seguiment de Jesús! Quina joia senten la família i la comunitat quan arriba aquest dia important; el primer d'una sèrie de dies en què la proximitat de Jesús serà més gran, més intensa cada vegada que s'aproparan a combregar! Jesús farà estada en ells i, pel dir i fer d'ells, en el món.

En començar l'eucaristia on va combregar per primera vegada, després de la benvinguda del celebrant, una nena adreçà aquestes paraules a la comunitat reunida: «Avui és un dia molt important per a la meua vida de cristiana. M'he fet gran i he après a conèixer i estimar Jesús. Ell ens ha parlat en nom de Déu i d'Ell aprenem a ser persones com cal i a fer que en el nostre món hi hagi pau, germanor i alegria. Ara la comunitat cristiana em convida a l'Eucaristia, per ser una més de la colla dels que volen fer el que Jesús ens va ensenyar». Paraules senzilles d'un infant, pensades amb l'ajut dels pares i dels

catequistes, i llegides amb convenciment. Potser sí que avui la nena també està pensant en el seu vestit nou, però això no fa que les seves paraules siguin menys viscudes: s'ha fet gran i se sent de la colla d'amics de Jesús.

El dia de la primera comunió marca el final d'una etapa i l'inici d'una altra. Enrera resta l'esforç i l'interès esmerçat a treballar els continguts de cada sessió de catequesi per iniciar el camí dels deixebles. Per davant, la invitació a aprofundir aquest coneixement i la invitació a ser-ne testimoni en el dia a dia. En l'horitzó, la Confirmació, nova etapa de compromís i fidelitat en el seguiment.

«La tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial.» I havent sopat féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu això, que és el meu memorial.» (1Co 11,23-25).

Enric Puig Jofra, SJ

Proper diumenge: campanya de Càritas

► La campanya de Càritas que se celebrarà el proper diumenge, *Corpus Christi*, posa la mirada en la crisi. Càritas creu que, sobretot, cal tenir ben presents les persones que la pateixen. A les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa el *Full Dominical* publicarà, la propera setmana, informació sobre les activitats de Càritas.

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

► Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

► Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, per què us en recordeu? / Què és un mortal, per què li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

► Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

► Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santísima Trinitat, icona d'Andreu Rublev (1441), Galeria Trétiakov, Moscou

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

Pare, Fill i Esperit Sant

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): So 3,14-18a (o bé: Rm 12,9-16b) / Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56 ■ **dimarts**: 2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17 ■ **dimecres**: 2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27 ■ **dijous**: 2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34 ■ **divendres**: 2Tm 3,10-17 / Sl 118 / Mc 12,35-37 ■ **dissabte**: 2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Mc 12,38-44
- **diumenge** vinent, el Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.): Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17.

Celebrem aquest diumenge la festa de la Santíssima Trinitat: Pare, Fill i Esperit Sant. Totes les lectures litúrgiques fan al·lusió a aquest misteri des de diverses perspectives. En la primera lectura, treta del llibre dels Proverbis, escoltem el discurs que la Saviesa, una figura molt estimada pels savis d'Israel, dirigeix a tota la humanitat. Fill predilecta de Déu, creada abans de tota cosa, la Saviesa és la revelació de Déu, la seva paraula, la seva voluntat i el seu Esperit que es fa palès en l'univers, en la història i en cada ésser humà. La mateixa perspectiva trinitària, però ara en forma explícita, la trobem en la carta als romans i en l'E-

vangeli de Joan, on avui llegim la cinquena promesa de l'Esperit. Mentre Jesús s'acomiada dels seus deixebles abans de morir, una vegada més els promet el do de l'Esperit Sant. Ell els ensenyarà «la veritat sencera», és a dir, els ensenyarà a comprendre el misteri i el missatge de Jesús. Els farà de guia i de mestre. L'Esperit no s'atribueix res a ell mateix, la seva acció està en funció del Crist i de la seva Paraula. I és precisament aquesta acció la que defineix l'estreta relació entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Déu és l'origen de la revelació, el Crist la porta a compliment i la interpretació de l'Esperit Sant la perfecciona. En al-

tres paraules, l'Esperit, com el mateix Crist, és un enviat del Pare.

El nostre Déu és un Déu persona, que es revela, actua, s'encarna. La Trinitat és expressió d'aquesta profunda vitalitat divina, és l'arrel de l'amor que viu en nosaltres i que nosaltres comuniquem a tots els qui ens envolten. La Trinitat és un cercle d'amor on ningú no queda exclòs. Si parlem de misteri insondable i inabastable, ens sentim perduts. Si, en canvi, parlem d'amor compartit, tots hi estem implicats. En l'art d'estimar només hi ha un Mestre, els altres som tots aprenents.

Dra. Núria Caldach-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La visibilitat eclesial: catequesi, catecumenat, ecumenisme

Continuo la llista breu de coses possibles que es podrien començar a fer, o que ja es fan i es poden millorar, per a la renovació de la visibilitat eclesial:

a) Dedicació preferent de preveres, diaques i laics per oferir un servei de catequesi adient, tant a les necessitats de les famílies cristianament convençudes com dels indiferents, allunyats, etc. La manca de coneixement de la religió catòlica i la indiferència en les zones que en altre temps van ser majoritàriament cristianes, segur que mouran iniciatives en aquest sentit.

b) «Obrir llocs d'experiència de la fe a aquells que cerquen Déu» (Benet XVI als rectors de les parròquies de Roma, 26/02/2009). En podríem dir *vestíbuls*, és a dir, recuperar una certa experiència de catecumenat de l'Església antiga. Aquest catecumenat —diu el Sant Pare— «no era simplement una catequesi doctrinal, sinó un lloc d'experiència progres-

siva de la vida de fe, en el qual s'entén la Paraula, que es converteix en comprensible tan sols si és interpretada per la vida i realitzada per la mateixa vida».

c) Ens cal la pràctica de l'*ecumenisme espiritual*, tot acompanyant amb la pregària, individual i comunitària, els esforços que s'estan fent, tant per la part catòlica com per la part ortodoxa, per aconseguir tot seguit —*quam primum*— la perfecta unitat amb la plena participació de l'Eucaristia. La «nostàlgia de la plena comunió» fóra l'índex afectiu de l'ecumenisme espiritual. Caldria secundar el desig expressat per Joan Pau II (encíclica *Ut unum sint*) de remodelar la figura visible del bisbe de Roma, de forma que fos un signe eficaç d'unitat i caritat per a totes les Esglésies i per a tots els cristians. I també caldria sintonitzar més i avançar en el diàleg dels catòlics amb les comunitats nascudes de la Reforma.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

La madre de Gabriela Mistral

La Premio Nobel de Literatura, la chilena Gabriela Mistral, maestra y poeta, una mujer de sensibilidad y de espiritualidad cristiana, apóstol de la paz y de la concordia, vivió en constante peregrinación por las Américas y por Europa en misiones pedagógicas y diplomáticas. Fue cónsul de Chile en Madrid, Nápoles, Petrópolis (Brasil), etc. Veneraba a su madre y admiraba su fe, su humildad, su ánimo y su sonrisa. Escribía:

—«Mi madre era pequeñita / como la menta o la hierba; / apenas echaba sombra / sobre las cosas, apenas; / y la Tierra la quería / por sentirse ligera; / y por que le sonreía, / en la dicha y en la pena.»

La pequeña figura de su madre, fuerte por su fe, que le sonríe y le da ánimo, queda grabada en su corazón.

Neruda, de joven, posteriormente también Premio Nobel, conoció a Gabriela Mistral y afirma en sus *Memorias*: «Sus dientes blanquíssimos se mostraban en una sonrisa plena y generosa que iluminaba la habitación».

La Nobel, como cristiana, escribió el poema-oración que ella rezaba todos los días:

—«En este nuevo día / que me concedes, ¡Señor!, / dame mi parte de alegría, / y haz que consiga ser mejor. / Dame Tú, el don de la salud, / la fe, el ardor, la intrepidez, / séquito de la juventud; / y la cosecha de verdad, / la reflexión, la sensatez, / séquito de la ancianidad. ¡Señor dame tu alegría!»

J. M. Alimbau

SANTORAL

30. ✚ Diumenge de la Santíssima Trinitat. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina); beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905-Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

31. Dilluns. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

1. Dimarts. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. Dimecres. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí,

Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. Dijous. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. hospitalari.

4. Divendres. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; santa Clotilde, reina francesa; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. Dissabte. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juny)

General: Perquè totes les institucions garanteixin el respecte a la vida
Missionera: Perquè les Esglésies a l'Àsia sàpiguen comunicar l'Evangelí

ENTREVISTA

JORDI COTS

Pels drets dels infants

Quan es compleixen 20 anys de la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant, la Comissió de la Infància de Justícia i Pau i la Fundació Pere Tarrés han promogut una reflexió conjunta sobre les necessitats no materials de la infància, el resultat de la qual és el *Manifest de Montserrat*, un text on es descriu per què és important potenciar els drets que fan referència a les necessitats no materials de la infància i els requisits que cal tenir en compte per fer-ho. Jordi Cots és el secretari de la Comissió de la Infància de Justícia i Pau, i un dels promotors d'aquest *Manifest*.

Quines són les principals mancances de la nostra infància respecte a l'experiència de la fe i els drets no materials?

Crec que es pot parlar d'un buit espiritual, que impedeix la satisfacció de les necessitats no materials dels infants. Són necessitats reals; toquen el més íntim d'una persona. La Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant no pot reconèixer explícitament drets espirituals, però en quatre dels seus articles parla de la dimensió espiritual del desenvolupament integral de l'infant.

Davant de tantes necessitats econòmiques i socials, és oportú posar sobre la taula aquest tema?

Les necessitats no materials dels infants no són un luxe. Donen sentit a l'acció protectora de la infància, són el seu perquè. El Bureau International Catholique de l'Enfance sempre ha afirmat, i des de la Comissió de la Infància ho compartim i proclamem, que la majoria dels problemes dels infants es troba més enllà de les seves necessitats materials immediates. Unes i altres necessitats s'han de satisfer alhora, unes reforcen les altres, i això ha de ser possible fins i tot en les situacions crítiques.

A qui vol arribar el Manifest?

De fet, es dirigeix a tots els adults: als pares i les mares, però també als professionals de la infància, els poders públics, la societat civil i la ciutadania en general. Tots han de contribuir a crear les condicions favorables per al desenvolupament espiritual de l'infant; i, a més, això no es pot deixar a l'atzar.

Oscar Bardají i Martín

PADRES E HIJOS

Todos somos padres adoptivos

Todos los padres, todos, si queremos lucir la credencial de la auténtica paternidad —y la parentalidad que debe llevar anexa— hemos de pasar la prueba de la adopción filial. Y esta, amigo lector, es mi última indicación terapéutica..., quizá un compendio de todas las anteriores. Decía el sacerdote y agudo periodista José Luis Martín Descalzo, autor del precioso libro *Razones para amar*, que «en nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres». Otro autor, Michael Levine, comentaba con sorna que «tener hijos no le convierte a uno en padre, del mismo modo que tener un piano no le convierte a uno en pianista».

En rigor sólo hay padres adoptivos. Todo padre y madre, para sentirse verdaderamente como tales, han de adoptar a sus hijos. También Schiller lo anunciaba en uno de sus dramas románticos: «No es la carne y la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos». Y no hace mucho el autor de un libro de educación dedicaba irónicamente su obra: «A quienes se creen que son padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Así pues, somos padres e hijos en la medida en que amamos. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado. En este sentido, es bien cierto que todos los padres somos padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado.

Apliquémonos entonces en ser padres responsables, especialmente en circunstancias difíciles de nuestra vida, como son la separación y el divorcio. Aquí es donde se pone a prueba nuestra capacidad para ejercer la verdadera paternidad y parentalidad. De esta manera podremos acreditar ante el mundo nuestro fuerte deseo de *no divorciarnos de nuestros hijos*. Que haya suerte, amigo o amiga.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AGENDA

CRÒNICA

Reunió de les delegacions de Família i Vida de la Tarraconense. El passat 8 de maig es van trobar els delegats d'aquest àmbit pastoral amb el bisbe Agustí, que n'és responsable dins la CET. Amb la intenció d'incrementar la col·laboració de les delegacions de família i vida i els centres educatius el P. Enric Puig SJ, secretari de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, fou convidat a fer una exposició que va resultar molt il·luminadora pel que fa a aspectes de comú interès, com ara l'educació afectivo-sexual dels nens i joves, la dimissió de molts pares de la seva responsabilitat com a primers educadors dels fills, la influència de la societat de la «immediatesa» en la qual ens trobem... Els delegats valoren molt positivament aquest camí iniciat d'una major col·laboració entre aquests dos àmbits pastorals.

Secretariat interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS). En motiu de la solemnitat de l'Ascensió l'Església celebra la Jornada dels Mitjans de Comunicació, centrada enguany en els nous mitjans de comunicació al servei de l'anunci i la Paraula. En aquest marc es va celebrar el passat 13 de maig a Lleida la reunió plenària dels delegats, amb la participació del bisbe titular de la diòcesi i president de la Comissió de Mitjans de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Joan Piris i el bis-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trasllat de les despulles del beat Josep Casas Ros. Tingué lloc diumenge 9 de maig, a la parròquia de Sant Esteve d'Ordal, en el transcurs de l'eucaristia de les 12 h, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per altres preveres, entre els quals Mn. Xavier Casas Ros, germà del beat. Hi eren presents també l'alcalde de Subirats i alguns regidors, en una església plena de gom a gom, on participaren amb viva emoció els familiars del beat Josep Casas i del seu cosí, també beat, Fr. Joaquim de Sant Josep, OCD, martiritzats plegats. En la mateixa eucaristia van rebre el sagrament de la confirmació dues noies i un noi, familiars del beat.

be encarregat per als mitjans de la Tarraconense, Mons. Sebastià Taltavull. Aquest secretariat SIMCOS vol ser un espai de reflexió i d'ajut mutu entre les delegacions de cada diòcesi.

Dos nous acòllits a la diòcesi. El passat 13 de maig, a la capella del Seminari Conciliar, el bisbe Agustí va conferir el ministeri de l'acollitat a set seminaristes, entre els quals Francesc Camón, actualment a l'etapa pastoral de la seva formació, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, i Sandor Benarik, que cursa 4t de teologia i col·labora a la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera.

AGENDA

Trobada de final de curs de la Delegació d'Ensenyament. 2 de juny 18 h,

col·legi del Bon Salvador (Sant Feliu de Llobregat). Els mestres i professors de religió són convocats a aquesta darrera reunió en la qual es farà balanç del curs, recollint el testimoni d'alguns docents, i compartint plegats l'eucaristia.

«Nou» Arxiprestat de Bruguers. Amb data 5 de març, el bisbe Agustí va signar un decret pel qual es canviava el nom de l'Arxiprestat del Prat de Llobregat, que a partir d'aleshores ha començat a anomenar-se «Arxiprestat de Bruguers». La petició, presentada per l'arxiprest, Mn. Joan Puig, i consensuada amb els preveres i laics dels consells parroquials, venia motivada pel fet que el nom anterior no identificava les altres poblacions de l'arxiprestat (Begues, Castelldefels, El Prat de Llobregat, Gavà, Sant Climent de Llobregat i Viladecans). La proposta de Bruguers s'argumenta en la devoció històrica a la Mare de Déu de Bruguers, arrelada en la major part de les poblacions que formen part de l'Arxiprestat, i en el fet que el santuari d'aquesta

advocació mariana és un punt de referència geogràfica per a les poblacions que formen part de l'arxiprestat. El nou nom es va popularitzant entre els fidels del territori i de la diòcesi en general. En aquest nou marc, el proper 5 de juny tindrà lloc una reunió dels consells parroquials de tot l'arxiprestat.

FORMACIÓ

Curs d'iconografia bizantina al Monestir de Poblet. 5-13 d'agost. Impartit per Juan Francisco Echenique, iconògraf, deixeble del mestre d'iconografia Bernard Frinking. El curs està obert a cristians de diverses confessions; s'hi alternarà el treball, la pregària, la instrucció teòrica i la teològica. No cal tenir coneixements previs d'iconografia, ja que l'ensenyament s'adapta a cada alumne. Inscripcions fins al 30 de juny: Fra Antoni Benet, telèfon: 977 870 089, a/e: poblet.taller.dicones@gmail.com.

CATEDRAL

Corpus Christi. El proper diumenge, 6 de maig, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 19 h, animada litúrgicament per la coral Llebeig, de Sant Pau d'Ordal. A continuació hi haurà la processó a la plaça de la Vila amb el Santíssim Sagrament.

ECO DE LA PALABRA

Entre el cielo y la tierra

Por caminos misteriosos de la Providencia (algunos hablan de «casualidades») he tenido contacto con un sacerdote misionero, operario diocesano, Carlos Comendador, que trabaja en el centro Mchungaji Mwema, un seminario en Lubumbashi (República Democrática del Congo). Otro hermano en situación límite y, por ello, testimonial. Tuvo la feliz idea de hacer unos sencillos calendarios para invitar a la oración por los sacerdotes y por las vocaciones sacerdotales. Aprovechó aquel famoso manuscrito medieval, que, encabezado por el título «Un sacerdote debe ser...», iba describiendo todas las antinomias y los contrastes, que configuran y adornan el ideal de sacerdote. Así, dedicaba cada mes un dibujo a expresar el mensaje de una frase de este escrito. El conjunto despierta un deseo ilusionado de ser así, aunque mezclado con un sentimiento de impotencia: «¿Señor, quién puede alcanzar esta perfección?».

El manuscrito comienza:

«El sacerdote debe ser (un hombre) en tensión hacia las cosas de arriba, los pies en el suelo,

hecho para la alegría, conecedor del sufrimiento, ajeno a toda ambición»

Vivir entre la tierra y el cielo, en tensión entre la felicidad adivinada y los límites experimentados en el presente, no es una condición exclusiva del sacerdote. Así vivimos todos los creyentes y todo el Pueblo de Dios. Pero el sacerdote ha entregado su vida para servir el cielo a sus hermanos de la tierra. Su presencia, su palabra y sus acciones en la liturgia y en la vida comunitaria son ofrecimientos de gloria a sus hermanos, que caminan aplastados por el peso y los trabajos de esta historia. Lo que pasa es que, para hacerlo, es preciso estar siempre muy cerca (dentro mismo) de este mundo, a fin de que sus hermanos puedan acoger el tesoro que él les ofrece. Debe ser, por ello, «especialista en las cosas de Dios, y a la vez especialista en humanidad».

Asimismo, el sacerdote, como todo el mundo, está hecho para la alegría, pues todos tenemos nuestro destino en el cielo. Pero lo que queremos decir es que el sacerdote debe ser particularmente capaz de alegría, precisamente

porque está en tensión hacia el cielo y sirve la gloria a los hombres. Lo cual no le priva de sufrir, antes bien, tiene que conocer, sufrir y compadecer el sufrimiento, porque el cielo es precisamente el lugar de la compasión.

—La alegría debe ser el estado habitual de la existencia del sacerdote: él vive «enganchado» a la gloria.

—Las lágrimas causadas por las contradicciones propias y de sus hermanos, nunca le podrán arrebatar la paz.

—En todo caso, esta tensión le hará crecer hacia... la pobreza.

El sacerdote sabe por experiencia que no se puede vivir de la gloria del cielo y servirla a los hombres, si no es desde la pobreza. Todo tipo de ambición, envidia o codicia, puesto que son mentira y contrarias a la gloria, sólo hacen que causar tristeza. Por ello la pobreza es la forma propia del cielo en la tierra, o sea, de la alegría en la historia.

† Agustí Cortés Soriano

Obispo de Sant Feliu de Llobregat